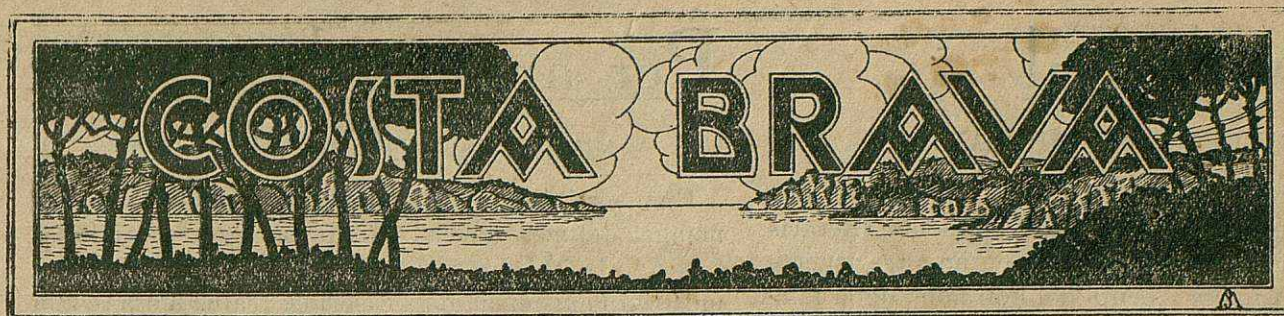

NÚMERO
SOLT
15 Cèntims

SETMANARI POPULAR INDEPENDENT

ANY III

Palamós 16 de Març de 1929.

NÚM. 70

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Palamós, trimestre	2'00	ptes.
Fora, trimestre	2'25	id.
Estranger, un any	15'00	id.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

MAURI I VILAR. 2. SEGON.

Anuncis, comunicats i reclams a preus segons tarifa.
Pagaments a la bestreta.

Pals

Segurament que a ningú que s'estimi un poc les cames i la roba que les cobreix habitualment, se li ocorrerà per anar a Pals seguir altre camí que la carretera, sigui d'on vulgui que hi tingui d'anar. Aixó no obstant, plau-me confessar que la primera vegada que vaig anar-hi el camí que varem seguir fou bonic diferent.

Era un dematí de tardor; el sol encara qui sap on era, quan nosaltres ja ens trobavem a Rogencós. El macís del Carmany, negre com una gola de llop, s'alçava a quatre passes, i sols en veiem la silueta a para-cel.

Engrescats per les tradicions que en conta en Pella i Forgues en la «Història del Ampurdán», i disposant de temps sobrer, fou causa que ens arrisquessim a fer-ne l'ascensió sens seguir camí ni carretera, a la bona de Déu, sortís el que sortís, sols pel plaer de veure eixir el sol des de dalt de la muntanya.

La pujada fou, no cal dir-ho, quelcom penosa; amb un esgarrinxament de cames en les garrigues que feia feredat. Un cop arribats al cim, i poder resseguir amb la vista la plana empordanesa, certament fou un pler per a tots, i molt més veure emergir el sol tot enrojolat com si li causés vergonya d'haver-lo sorprés tan dematí eixint del bany habitual.

La devallada la ferem zig-zaguejant per una carretera mig emboscada que ens tenia de dur a Pals com aixís fou. Per cert que, tot fent camí, una florada de

retxos s'escaigué a nostre pas, i, engrescats amb la rojor viva i temptadora que té tot ou de reig quan es comença d'obrir, a l'hora del dinar constituïren un plat molt exquisit.

A Pals però, tant si hi aneu d'un costat com de l'altre, d'un troç lluny ja notaren que es tracta d'una vila medieval, encimbellada i reptadora. Les muralles encara existents per una part, i la torre rodona del rellotge, són d'una fesomia tota especial molt propícia per engendrar llegendes.

El carrer major va pujant a voltes empedrat, i altres guarnit d'arcades, on s'hi troba de tant en tant algún finestral polit d'una faisó graciosa, i després d'algunes giragones s'atura impensadament a la plaça de la iglesia, que vella i decrepita, corona el tossal com un pastor dalt de la pleta.

Fora muralles, i de cara a tramuntana, el Sant Crist dels Vents se dressa imposant en aquella altitud; sembla que, bo i clavet, sigui el Jesús que fa el sermó de la Muntanya predicant a les gens del pla la llei santa i dreturera que no sempre saben seguir.

De l'estany ja quasi no en resta més que la memòria; però el molí, que deu son origen a una sangria del Daró, aquell Molí de Pals al qual en altre temps les barques hi anaven des del mar per canviar el blat en farina segons ens contava el moliner, roda encara rejuenit amb alguna injecció de modernitat.

No hi fa res que el públic sols recordi el pla de Pals i el Butinyá quan li parlen d'anguiles i granotes; car ubèrrim i productiu com és, segueix fent la vida a molta gent sens fer cas de les dites dels mofetes.

Ll. B. i B.

Crítica teatral

«NAUFRAGS DE MUNTANYA»

Suara ha tingut lloc un fet que té d'interessar a tot palamosí que s'ocupi dels esdeveniments literaris, com també, considerant el succés en un altre aspecte, a tot palamosí que s'ocupi del bon nom, de la fama de la seva vila, la vila dels seus avant passats. Aquest fet, lectors i lectores de «Costa Brava», aquest esdeveniment en el camp de la nostra literatura, és l'estrena davant de nombrosa concurrència, en el lloc on verifica els seus estudis, del drama «Naufrags de Muntanya» del nostre simpàtic amic i col·laborador Joan Bruguier Cruz.

L'obra va tenir l'èxit més falaguer, i en veritat se'l mereixia, tant per l'argument com per l'hàbil conducció dels elements perquè arribin al fi premeditat.

Es l'assumpte l'història d'un pare a qui la desgràcia envolta; els protagonistes, pastors de la nostra muntanya; el fons, la tendència moralitzadora més lloable; la forma, la prosa més perfecta; el lloc de l'acció, l'amor, com he dit més amunt, d'un pare, ceg i vell, per als seus fills, un dels quals té de sofrir la venjança d'un home sense cor ni consciència, que acaba per assassinar al pobre vell amb el cop mortal dirigit al seu còmplice, el qual a repenit, havia descobert qui era l'altre fill que ell per ambició havia donat a uns pobres pidolaires; l'amor matat per l'odi d'un mal home que acaba despenyat en el mateix barranc en que gità al pobre fill per ell assassinat, que la ploma de l'autor descriu, dient que és «una ovella falsa, un llop de poblat, més crudel que els de muntanya, perquè aquests almenys no maten els seus companys si no pateixen de fam, i ell en canvi sempre pateix de sed, però de sed de sang».

L'obra consta de tres actes, i, característica que cal remarcar, tots acaben de manera elevada i tràgica, de forma que molts escriptors ja consagrats no poden assolir per més que pugnen per aconseguir-ho; així el segon acte acaba amb una rondalla que ve a ésser un retrat, un resúm del drama; rondalla d'intensa impressió dramàtica que fineix amb un vertader devassall de sentiment.

Amb motiu de l'èxit obtingut per el nostre jove col·laborador i bon amic Joan Bruguier, plau-nos testimoniar-li la nostra més coral felicitació bo i desitjant que l'èxit suara obtingut l'esperoni per a prosseguir en el conreu de les lletres per les que tan bona disposició ve palesant.

EL TROVADOR DEL BOSC

Per amor a la terra

ANADA ALS STS. METJES — NOTES DE BLOCK

Hem sortit de Palamós a les quatre d'un matí diumenge del mes d'Abril. Confosos els termes de les coses en les tenebres, sols les farors dels llums ens mostren l'existència dels caserius. L'atmosfera té una tebior afalagadora. Caminem a bon pas, disposats a provar la nostra resistència física. Passem per Calonge, tot en silenci, i per darrera el Castell, vell i xacrós però esbelt encara, baixem a la carretera coberta d'ombriu arbrat que li dona una tonalitat basardosa.

Ni un bri d'aire fa trontollar les fulles. A banda i banda endevinem nuclis urbans; passem davant del vell cementiri, ple d'una melangia exquisida, amb les taques retallades, negre en l'ombra, dels seus espionerosos xiprers; ara vorejem la valleta de Riufret i una agradable frescor fereix al rostre; passem el molí d'en Casals i es distingeixen les negres clapes de pins; som a un senderó, que per sobre la presa d'aigua del molí anterior, travessa la riera i ens porta a un camí veïnal, vers el mas Sala, que ovirem a la dreta amb una blancor deixatada en gris. Som ja a camí. Els comentaris referents al nostre gest donen motiu a una animada conversa, que a l'arribar a la costa va morint paulatinament i es canvia per fondos respirs i exclamacions isolades. La pendent és forta, i la carretera revolta per la vessant, i en cada revolt hom observa un canvi en el paisatge i en l'espai. De primer, els lluminars de la plana tintillejant vivament com una mena de processó de fantasmes; un immens badiu, quin misteri pregon, fan més sensible les llums blava i vermella del port i de la Llosa, amb son fulgurar intermitent; els estels lluint vius com or bruït, en la negror de l'espai.

Després les llums perden vigor, empalideixen els estels, l'horitzó cenyit s'aixampla i s'esfilagarça, l'espai sembla vestir-se amb un vel de plata vella, es retallen els termes de les crestes veïnes i en la plana comencen a tenir relleu els arbrats i els conreus; i per fi, just quan hem donat els últims cops de coll més forts, al volt del mas Dalmau, quan negres i solitaris ens desafien els turons culminants que persegüim, a la ratlla de la mar, ix el sol com una immensa cirera embolellada amb randes de color morat, roig i taronja i els núvol volanders es mouen mostrant, superbs, els seus festonejats vermells i liles.

Encara els lluminars i els estels es resisteixen, però la seva llum va esmortuint-se, es torna blanca i desapareix; en uns per la seva inutilitat, i en els altres per quedar submergits en la energia radiant de l'as-

re-rei que pren coloritzacions àuries. ¡Quina visió la de Palamós i la del seu troç de mar, com llac en repós, sota la llum del sol naixent! L'agrupació urbana, de tons indefinits, és com una massa metàl·lica en quina s'hi destaquen els badius negres dels finestrals closos; la mar es mostra com una catifa en quina hi fan capriciosos dibuixos, franjes inestables d'argent viu. El troç de plana oviradora, sembla un prat immens de verdor gemada elapejat pel fullatge argentí de les oliveres, que venen a fer bellíssimes clapes de mo'ça blanca. Per tots cantons els serrats mostren la seva majestat i les crestes apareixen ribetejades amb llenques d'or; Puig Cargo!, és com un immens coronell àuri, muntat sobre un pedestal de ferro vell.

Els Tres Turons, amb tota la serra de cá'n Alenyá, que ens amaguen la plana empordanesa, prenen un to violaci, esfumat als cims, més fort en el fondal i els llunyans serrats de Tossa i de Montnegre es retallen ombrius en l'espai, d'un blau puríssim. Els conreus dels sots, semblen immenses esmeragdes i de per tot ens arriba una atracció admirativa. Mentre gaudim de l'espectacle, el nostre pit té temps per a regularitzar la seva marxa i en anar avant, brollen dels nostres llavis paraules descobridores de les belles emocions sentides. El camí ja ha deixat la vessant i ara va per la carena; a un cantó, paral·lel a nosaltres, el sot de cá'n Cases i la carena de Romanyá; de l'altre, fondalades perpendiculars a la carena que van a morir a la riera de La Ganga; llàstima, però, que el bosc és desolat; doncs els arbres han caigut al cop de la destralt o per l'acció de les flames destructores i la muntanya té una visió d'aridesa que cansa, i sols mo'tes escampades d'un verd fosc, dibuixen a l'ocre dels terrenys. Passat mas Sals, la visió boscana va canviant paulatinament; els suros senyorejen, i brucs i arboços formen el bosc baix, a voltes impenetrable i per entre ells arribem a la collada dita la Creu d'en Sabater, en quin l'esguard torna a estendre's pels horitzons llunyans.

La collada és plena de conreus, i a la dreta, a un tirat de pedra, voltada d'herbei atapeït, la masia anomenada cá'n Darna; a l'esquerra, una carretera ens duria a cá'n Sabater amagat rera el pujolfront (som als seus peus) l'alt cim de tota la serra a quina ha donat nom: el turó de La Gavarra. Fent parió al goig espiritual, venen les demandes de nostre cos; un xic de descans i un xic de refrigeri i un xic de conversa plena de fines ironies. ¿On anirem? Als peus mateix de cá'n Darna, en el sot hi ha una font acollidora; a l'altra vessant, sota una alzina esponerosa, n'hi ha una altra: qualsevol d'elles ens donará regalat sojorn. No

m'entretinc en descriure el desori que porta la preparació de l'esmorzar, que és enllestít amb bon apetit, però no puc ocultar que és un dels moments més intensament bells, car la colla torna a estar tota reunida i els alegrois donen existència a manifestacions sinceres. Prop d'una hora de descans (vers les 9) i amunt altra vegada, i ens senbla que les dues hores que ens manquen de camí seran ben resistides. Tot-hom és valent.

ALBERT VILA

Espurnes

No coincideixo moltes vegades amb el pensar de la majoria dels mortals.

Avui dia domina amb la dona el típet, fi, esbelt, estilitzat. Hom se sent ple de joia d'ésser volgut per una gràcil i blincadissa damisel·la.

Jo, en canvi, rendint tribut de vassallatge a la dona prima, voldria millor ésser-ne estimat per una grossa. . . . (dotze dotzenes)

!ANSIÓS!

* *

Després de la breu advertència feta per la Direcció d'aquest setmanari, referent a la paternitat d'una poesia dedicada a una bellesa d'aquí, de la que n'estem orgullosos, resulta ara qu'havent sigut descobert el PASTELL, de que la dita poesia era fruit d'altre pensa que de la del rendit i desaprensiu firmant i dedicada a un altre ideal, queda doncs la nostra elogiada reina sense el tribut que mereixia i aixó no pot pas ésser.

Censurem com se mereix al inexpert galan, empró al ensemps compadim la seva manifesta impotencia de no poguer trobar en la seva inspiració lloances prou merescudes per a la nostra beutat.

Jo, amb tota la meua migrada fantasia vaig a restituir les flors de gentilesa que cercades en jardí estrany varen depositar als teus peus.

Sento, però, admirada amiga, qu'els mots sincers que fluïxen ara de la meua rovellada i vulgar ploma, no tinguin tota la dolcesa d'un madrigal i no puguin arribar a tu embolcallats amb l'encís del suau romanticisme que fa sentir la teua clàssica bellesa.

Clàssica la teua bellesa i dolç el teu nom d'Esther que fa recordar a reines de temps d'ensomni qu'immortalitzá als poetes dels segles d'or.

Jo t'admiro commós i davant del teu perfet i pàlid

nostre, sembla prenen vida, unes vegades les passionals dones que plasmá amb ses pintures Rubens i altres la piadosa i mística formosor de les verges de Murillo.

Jo t'admiro ubriagat i quan ha arribat fins a mi la suau carícia que porta el teu mirar; davant els teus ulls magnífics, amb negrors d'abisme, si poguessin mirar irats; empro ¡ai! sempre piadosos i acollidors, ells bé deixen endevinar, amb refulgencies de nits serenes i caluroses, tebies i perfumades d'estiu, la gloria de poder contemplar-los llarga estona mudament, somniant despert sospirat deliqui d'amor i sentint dins del pit tota l'ambrosia d'una estimació que neix i ha de convertir la nostra vida en venturosa i triomfal. . .

¡Salut a tu ¡oh! musa meva, que de prosaica i vulgar m'has fet ara somniar amb dolceses inconegudes en mi!

¡Salut! a tu nena encisera i accepta sens rancor aquesta humil ofrena meva d'admiració, orfe de poesia i que jo volia, temerari, fer arribar a tu amb dolcesa de madrigal en el que hi trobessis tot lo que jo hagués volgut cantar-te i que tu tan fonament m'inspires.

Tan suau com les cadencies d'un inspirat nocturn, qu'apar copiar el res de l'aigua que cau d'un brollador en un jardí d'ensomni, tot aromat de roses ufaneses i gardenies immaculades i argentat per la pàl·lida i melangiosa lluna, que sembla buscar resignada el seu aimant allunyat, per l'espai infinit. . .

* *

Francament, quedem admirats de les idees que tenen els organitzadors de balls en temps de natural retraïment a l'objecte d'atraure el màxim de públic.

El que feren diumenge passat al «Port», titolat: «ball del biombo» és quelcom meravellós.

Nosaltres que havem corregut les cinc parts del món descobertes fins a la data i que ademés estem suscrits a «El Eco dels Embalats», per mor d'estar sempre al corrent de tot lo que fa referència al ball, confessem que tot el que fins ara sabíem no arriba ni de molt troç a tenir la força subjectiva del referit.

Coneixíem com a cosa gran els nomenats «La Fitora Magnética» i «La Cuskunie Rouge», però aquests són de difícil presentació i mai tan emotius.

Aquest del «Biombo» no; molt senzill, i en canvi, repetim, quedàrem admirats; llástima que nosaltres siguem tan exigents i no ens conformem amb poca cosa.

Renunciàrem a anar a estirar el ditet de les damiselles deixant que ho fessin a son pler els jovincels

de primera volada.

Un ditet, no!

Nosaltres ja un xic més veterans i tots encar per meréixer, amb gust haguessim acceptat la ma de més de quatre preciositats si ens l'haguessin oferta. . .

I per a «casarnos como Dios manda».

FÉLIX GRAU

Noticiari

La companyia de sarsuela dirigida per el Sr. Beut, que amb tant d'èxit ve actuat en el Teatre Carmen, posà en escena, el dimarts darrer les aplaudides sarsueles «Música Clásica», «La Viejecita» i «El Dúo de la Africana».

La representació fou força acurada i la nombrosa concurrència que emplenava el Teatre en sortí molt complaguda.

=

El diumenge passat al Centre R. Federal, tingué lloc un lluít ball de societat. Al Casino El Port, se'n celebrà un nomenat del «Biombo» que va atraure regular concurrència.

=

En la reunió de la Federació Catalana de Clubs de Futbol celebrada el dimarts darrer a Barcelona, s'acordà imposar una penyora de 100 pessetes, i a més a més el tancament del camp per quinze dies, sens perjudici d'altres derivacions a que pugui haver-hi lloc, al Palamós, S. C. pels incidents ocorreguts en el camp del mateix durant la celebració del partit de campionat entre el nostre cercle i l'U. D. Girona.

=

Per dificultats en la confecció de «Costa Brava» sorgides a darrera hora, ens veiem obligat a suspendre la publicació del nostre periòdic per unes quantes setmanes, (les menys possibles) bo i confiant que en reaparèixer de bell nou serem rebuts pel públic palamosí amb la mateixa simpatia que fins ara ens ha vingut dispensant.

Per la nostra part procurarem fer-nos'en mereixedors augmentant-ne el text i millorant la presentació.

Mentrestant, a tots; suscriptors, anunciants i lectors el nostre més sincer agraïment.

=

Moviment del moll comercial durant la darrera quinzena:

Vapors estrangers: «Estrella», «Fagerstrand» i «Hektor», noruegs; «Cervantes», anglés, «Garibaldi» i «Arsa», italians. Velers: «Giuseppe Codda», italià.

Vapors nacionals: «Cervera», «Cabo Carvoeiro» i «Vilafranca». Velers: «Joven Papuito» (2 vegades) i «2.^a Carmencita».

Per a demà a la nit hi ha anunciat un esplèndid ball de la «mitja postal» al Casino El Port, que serà amenitzat per la celebrada orquestrina «Red Ribbons», de Palafrugell.

Es necessita un aprenent
TIPOGRAFIA EMPORIUM

Baltimore, 36

PALAMÓS

AQUEST NÚMERO HA ESTAT REVISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

Royal Sport Bar

Cervantes, 38 i 40

Begudes de marca - Servei
acurat - Lloc de reunió
dels aimants dels sports

"MADAME X"

Faixes de Cautxulina per
aprimar

Passeig de Gràcia, 127
BARCELONA

Representant a Palamós: Perfumeria
«LA FLORIDA»

S. Plaja Villena

Centre General de Suscripcions

*Venda i subscripció a tota mena de periòdics i
revistes nacionals i estrangeres.*

*Corresponsal de les principals editorials de
Barcelona i Madrid.*

Tintoreria "LOS MIL COLORES"

ANTONI GÜELL

*Tenyits i rentats de tota classe de trajes i vestits i
els seus similars.*

Dols i altres serveis a les sis hores.

DESPATXOS:

Sabateries Velles, 8 i Projeús 31 — GIRONA

Passeig Castellar, 9 — PALAMÓS

TALLERS: Pedret, 7 — GIRONA

No embruta

No engrassa

No tenyeix

Torna als ca-
bells blancs el
seu color natu-
ral sense te-
nyir-los.

Informarà

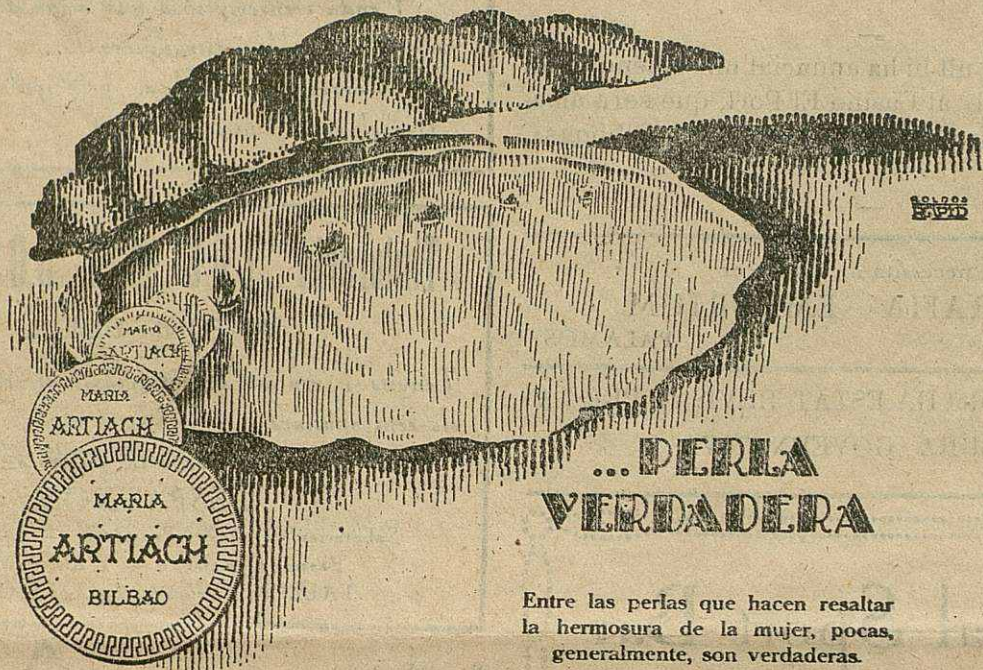
L. PUIG

C. de la Roda
PALAMÓS

TIP. EMPORIUM-PALAMÓS

MARIA ARTIACH...

Entre las perlas que hacen resaltar
la hermosura de la mujer, pocas,
generalmente, son verdaderas.

¿Cuál es la verdadera, la auténtica Galleta María?

Una galleta María, para ser buena,
sólo ha de contener:

mantequilla riquísima

harina de primera calidad

leche pura sin desnatar

azúcar refinado superior

Y su tueste debe ser perfecto

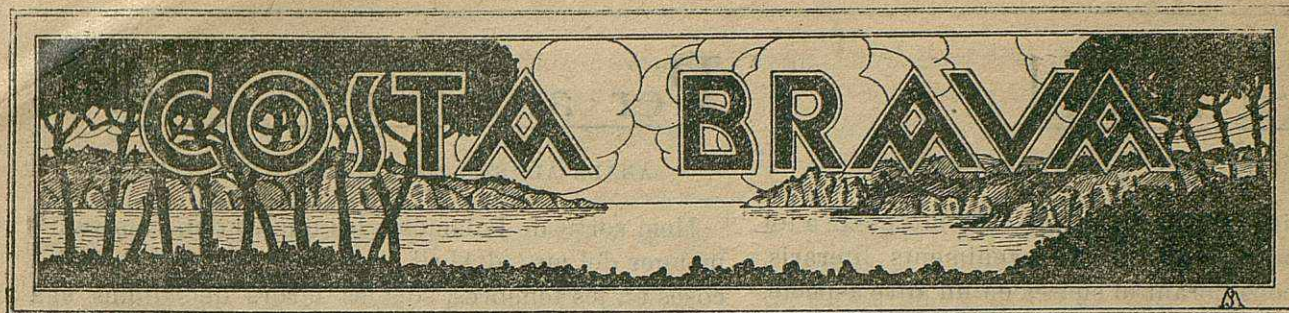
Estos son los componentes de la Galleta María ARTIACH,
ricamente tostada

PIDA VD. SIEMPRE GALLETAS

MARIA

Artiach

SETMANARI POPULAR INDEPENDENT

Crítica teatral

«NÁUFRAGS DE MUNTANYA»

Suara ha tingut lloc un fet que té d'interessar a tot palamosí que s'ocupi dels esdeveniments literaris, com també, considerant el succés en un altre aspecte, a tot palamosí que s'ocupi del bon nom, de la fama de la seva vila, la vila dels seus avant passats. Aquest fet, lectors i lectores de «Costa Brava», aquest esdeveniment en el camp de la nostra literatura, és l'estrena davant de nombrosa concurrència, en el lloc on verifica els seus estudis, del drama «Naufrags de Muntanya» del nostre simpàtic amic i col·laborador Joan Bruguera Cruz.

L'obra va tenir l'èxit més falaguer, i en veritat se'l mereixia, tant per l'argument com per l'hàbil conducció dels elements perquè arribin al fi premeditat.

Es l'assumpte l'història d'un pare a qui la desgràcia envolta; els protagonistes, pastors de la nostra muntanya; el fons, la tendència moralitzadora més lloable; la forma, la prosa més perfecta; el lloc de l'acció, l'amor, com he dit més amunt, d'un pare, ceg i vell, per als seus fills, un dels quals té de sofrir la venjança d'un home sense cor ni consciència, que acaba per assassinar al pobre vell amb el cop mortal dirigit al seu còmplice, el qual arrepenit, havia descobert qui era l'altre fill que ell per ambició havia donat a uns pobres pidolaires; l'amor matat per l'odi d'un mal home que acaba despenyat en el mateix barranc en que gità al pobre fill per ell assassinat, que la ploma de l'autor descriu, dient que és «una ovella falsa, un llop de poblat, més crudel que els de muntanya, perquè aquests almenys no maten els seus companys si no pateixen de fam, i ell en canvi sempre pateix de sed, però de sed de sang».

L'obra consta de tres actes, i, característica que cal remarcar, tots acaben de manera elevada i tràgica, de forma que molts escriptors ja consagrats no poden assolir per més que pugnen per aconseguir-ho; així el segon acte acaba amb una rondalla que ve a ésser un retrat, un resúm del drama; rondalla d'intensa impressió dramàtica que fineix amb un vertader devassall de sentiment.

Amb motiu de l'èxit obtingut per el nostre jove col·laborador i bon amic Joan Bruguera, plau-nos testimoniar-li la nostra més coral felicitació i desitjant que l'èxit suara obtingut l'esperoni per a prosseguir en el conreu de les lletres per les que tan bona disposició ve palesant.

EL TROVADOR DEL BOSC

Per amor a la terra

ANADA ALS STS. METJES — NOTES DE BLOCK

Hem sortit de Palamós a les quatre d'un matí diumenge del mes d'Abril. Confosos els termes de les coses en les tenebres, sols les farors dels llums ens mostren l'existència dels caserius. L'atmosfera té una tebior afalagadora. Caminem a bon pas, disposats a provar la nostra resistència física. Passem per Calonge, tot en silenci, i per darrera el Castell, vell i xacros però esbelt encara, baixem a la carretera coberta d'ombríu arbrat que li dona una tonalitat basardosa.

Ni un bri d'aire fa trontollar les fulles. A banda i banda endevinem nuclis urbans; passem davant del vell cementiri, ple d'una melangia exquisida, amb les taques retallades, negre en l'ombra, dels seus espionerosos xiprers; ara vorejem la valleta de Riufret i una agradable frescor fereix al rostre; passem el molí d'en Casals i es distingeixen les negres clapes de pins; som a un senderó, que per sobre la presa d'aigua del molí anterior, travessa la riera i ens porta a un camí veïnal, vers el mas Sala, que ovirem a la dreta amb una blancor deixatada en gris. Som ja a camí. Els comentaris referents al nostre gest donen motiu a una animada conversa, que a l'arribar a la costa va morint paulatinament i es canvia per fondos respirs i exclamacions isolades. La pendent és forta, i la carretera revolta per la vessant, i en cada revolt hom observa un canvi en el paisatge i en l'espai. De primer, els lluminars de la plana tintillejant vivament com una mena de processó de fantasmes; un immens badiu, quin misteri pregon, fan més sensible les llums blava i vermella del port i de la Llosa, amb son fulgar intermitent; els estels lluint vius com or bruït, en la negror de l'espai.

Després les llums perden vigor, s'empalideixen els estels, l'horitzó cenyit s'aixampla i s'esfilagarça, l'espai sembla vestir-se amb un vel de plata vella, es retallen els termes de les cres es veïnes i en la plana comencen a tenir relleu els arbrats i els conreus; i per fi, just quan hem donat els últims cops de coll més forts, al volt del mas Dalmau, quan negres i solitaris ens desafien els turons culminants que perseguim, a la ratlla de la mar, ix el sol com una immensa cirera embolcallada amb randes de color morat, roig i taronja i els núvol volanders es mouen mostrant, superbs, els seus festonejats vermells i liles.

Encara els lluminars i els estels es resisteixen, però la seva llum va esmortuint-se, es torna blanca i desapareix; en uns per la seva inutilitat, i en els altres per quedar submergits en la energia radiant de l'as-

re-rei que pren coloritzacions áuries. ¡Quina visió la de Palamós i la del seu troç de mar, com llac en repós, sota la llum del sol naixent! L'agrupació urbana, de tons indefinits, és com una massa metàl·lica en quina s'hi destaquen els badius negres dels finestrals closos; la mar es mostra com una catifa en quina hi fan capriciosos dibuixos, franjes inestables d'argent viu. El troç de plana oviradora, sembla un prat immens de verdor gemada clapejat pel fullatge argentí de les oliveres, que venen a fer bellíssimes clapes de molça blanca. Per tots cantons els serrats mostren la seva majestat i les crestes apareixen ribetejades amb llenques d'or; Puig Cargo', és com un immens coronell áuri, muntat sobre un pedestal de ferro vell.

Els Tres Turons, amb tota la serra de cá'n Alenyá, que ens amaguen la plana empordanesa, prenen un to violaci, esfumat als cims, més fort en el fondal i els llunyans serrats de Tossa i de Montnegre es retallen ombrius en l'espai, d'un blau puríssim. Els conreus dels sots, semblen immenses esmeragdes i de per tot ens arriba una atracció admirativa. Mentres gaudim de l'espectacle, el nostre pit té temps per a regularitzar la seva marxa i en anar avant, brollen dels nostres llavis paraules descobridores de les belles emocions sentides. El camí ja ha deixat la vessant i ara va per la carena; a un cantó, paral·lel a nosaltres, el sot de cá'n Cases i la carena de Romanyá; de l'altre, fondalades perpendiculars a la carena que van a morir a la riera de La Ganga; llástima, però, que el bosc és desolat; doncs els arbres han caigut al cop de la destrucció o per l'acció de les flames destructores i la muntanya té una visió d'aridesa que cansa, i sols moxos escampades d'un verd fosc, dibuixen a l'ocre dels terrenys. Passat mas Sals, la visió boscana va canviant paulatinament; els suros senyorejen, i brucs i arboços formen el bosc baix, a voltes impenetrable i per entre ells arribem a la collada dita la Creu d'en Sabater, en quin l'esguard torna a estendre's pels horitzons llunyans.

La collada és plena de conreus, i a la dreta, a un tirat de pedra, voltada d'herbei atapeït, la masia anomenada cá'n Darna; a l'esquerra, una carretera ens duria a cá'n Sabater amagat rera el pujolfront (som als seus peus) l'alt cim de tota la serra a quina ha donat nom: el turó de La Gavarra. Fent parió al goig espiritual, venen les demandes de nostre cos; un xic de descans i un xic de refrigeri i un xic de conversa plena de fines ironies. ¿On anirem? Als peus mateix de cá'n Darna, en el sot hi ha una font acollidora; a l'altra vessant, sota una alzina esponerosa, n'hi ha una altra: qualsevol d'elles ens donará regalat sojorn. No

m'entretinc en descriure el desori que porta la preparació de l'esmorzar, que és enllestit amb bon apetit, però no puc ocultar que és un dels moments més intensament bells, car la colla torna a estar tota reunida i els alegrois donen existència a manifestacions sinceres. Prop d'una hora de descans (vers les 9) i amunt altra vegada, i ens sembla que les dues hores que ens manquen de camí seran ben resistides. Tot-hom és valent.

ALBERT VILA

Espurnes

No coincideixo moltes vegades amb el pensar de la majoria dels mortals.

Avui dia domina amb la dona el tipet, fi, esbelt, estilitzat. Hom se sent ple de joia d'ésser volgut per una grácil i blincadissa damisel·la.

Jo, en canvi, rendint tribut de vassallatge a la dona prima, voldria millor ésser-ne estimat per una grossa. . . . (doize dotzenes)

!ANSIÓS!

* *

Després de la breu advertència feta per la Direcció d'aquest setmanari, referent a la paternitat d'una poesia dedicada a una bellesa d'aquí, de la que n'estem orgullosos, resulta ara qu'havent sigut descobert el PASTELL, de que la dita poesia era fruit d'altre pensa que de la del rendit i desaprensiu firmant i dedicada a un altre ideal, queda doncs la nostra elogiada reina sense el tribut que mereixia i aixó no pot pas ésser.

Censurem com se mereix al inexpert galan, empró al ensemps compadim la seva manifesta impotència de no poguer trobar en la seva inspiració lloances prou merescudes per a la nostra beutat.

Jo, amb tota la neva migrada fantasia vaig a restituir les flors de gentilesa que cercades en jardí estrany varen depositar als teus peus.

Sento, però, admirada amiga, qu'els mots sincers que fluïxen ara de la meua rovellada i vulgar ploma, no tinguin tota la dolcesa d'un madrigal i no puguin arribar a tu embolcallats amb l'encís del suau romanticisme que fa sentir la teva clàssica bellesa.

Clàssica la teva bellesa i dolç el teu nom d'Esther que fa recordar a reines de temps d'ensomni qu'immortalitzá als poetes dels segles d'or.

Jo t'admiro commós i davant del teu perfet i pàlid

rostre, sembla prenen vida, unes vegades les passionals dones que plasmá amb ses pintures Rubens i altres la piadosa i mística formosor de les verges de Murillo.

Jo t'admiro ubriagat i quan ha arribat fins a mi la suau carícia que porta el teu mirar; davant els teus ulls magnífics, amb negrors d'abisme, si poguessin mirar irats; empro ¡ai! sempre piadosos i acollidors, ells bé deixen endevinar, amb refulgències de nits serenes i caluroses, tebies i perfumades d'estiu, la gloria de poder contemplar-los llarga estona mudament, somniant després sospirat deliqui d'amor i sentint dins del pit tota l'ambrosia d'una estimació que neix i ha de convertir la nostra vida en venturosa i triomfal. . .

¡Salut a tu ¡oh! musa meva, que de prosaica i vulgar m'has fet ara somniar amb dolceses inconegudes en mi! . . .

¡Salut! a tu nena encisera i accepta sens rancor aquesta humil ofrena meva d'admiració, orfe de poesia i que jo volia, temerari, fer arribar a tu amb dolcesa de madrigal en el que hi trobessis tot lo que jo hagués volgut cantar-te i que tu tan fonament m'inspires.

Tan suau com les cadències d'un inspirat nocturn, qu'apar copiar el res de l'aigua que cau d'un brollador en un jardí d'ensomni, tot aromat de roses ufanes i gardenies immaculades i argentat per la pàl·lida i melangiosa lluna, que sembla buscar resignada el seu aimant allunyat, per l'espai infinit. . .

* *

Francament, quedem admirats de les idees que tenen els organitzadors de balls en temps de natural retraïment a l'objecte d'atraure el màxim de públic.

El que feren diumenge passat al «Port», titolat: «ball del biombo» és quelcom meravellós.

Nosaltres que havem corregut les cinc parts del món descobertes fins a la data i que ademés estem suscrits a «El Eco dels Embalats», per mor d'estar sempre al corrent de tot lo que fa referència al ball, confessem que tot el que fins ara sabíem no arriba ni de molt troç a tenir la força subjectiva del referit.

Coneixíem com a cosa gran els nomenats «La Fitora Magnética» i «La Cuskunie Rouge», però aquests són de difícil presentació i mai tan emotius.

Aquest del «Biombo» no; molt senzill, i en canvi, repetim, quedàrem admirats; llàstima que nosaltres siguem tan exigents i no ens conformem amb poca cosa.

Renunciàrem a anar a estirar el ditet de les damiselles deixant que ho fessin a son pler els jovincels

de primera volada.

Un ditet, no!

Nosaltres ja un xic més veterans i tots encara per merèixer, amb gust haguéssim acceptat la ma de més de quatre preciositats si ens l'haguéssim oferta. . .

I per a «casarnos como Dios manda».

FÉLIX GRAU

Noticiari

La companyia de sarsuela dirigida per el Sr. Beut, que amb tant d'èxit ve actuat en el Teatre Carmen, posà en escena, el dimarts darrer les aplaudides sarsueles «Música Clásica», «La Viejecita» i «El Dúo de la Africana».

La representació fou força acurada i la nombrosa concurrència que emplenava el Teatre en sortí molt complaguda.

=

El diumenge passat al Centre R. Federal, tingué lloc un lluit ball de societat. Al Casino El Port, se'n celebrà un nomenat del «Biombo» que va atraure regular concurrència.

=

En la reunió de la Federació Catalana de Clubs de Futbol celebrada el dimarts darrer a Barcelona, s'acordà imposar una penyora de 100 pessetes, i a més a més el tancament del camp per quinze dies, sens perjudici d'altres derivacions a que pugui haver-hi lloc, al Palamós, S. C. pels incidents ocorreguts en el camp del mateix durant la celebració del partit de campionat entre el nostre cercle i l'U. D. Girona.

=

Per dificultats en la confecció de «Costa Brava» sorgides a darrera hora, ens veiem obligat a suspendre la publicació del nostre periòdic per unes quantes setmanes, (les menys possibles) bo i confiant que en reaparèixer de bell nou serem rebuts pel públic palamosí amb la mateixa simpatia que fins ara ens ha vingut dispensant.

Per la nostra part procurarem fer-nos'en mereixedors augmentant-ne el text i millorant la presentació.

Mentrestant, a tots; subscriptors, anunciants i lectors el nostre més sincer agraïment.

=

Moviment del moll comercial durant la darrera quinzena:

Vapors estrangers: «Estrella», «Fagerstrand» i «Hektor», noruegs; «Cervantes», anglés, «Garibaldi» i «Arsa», italians. Velers: «Giuseppe Codda», italià.

Vapors nacionals: «Cervera», «Cabo Carvoeiro» i «Vilafranca». Velers: «Joven Papuito» (2 vegades) i «2.^a Carmencita».

Per a demà a la nit hi ha anunciat un esplèndid ball de la «mitja postal» al Casino El Port, que serà amenitzat per la celebrada orquestrina «Red Ribbons», de Palafrugell.

Es necessita un aprenent
TIPOGRAFIA EMPORIUM

Baltimore, 36

PALAMÓS

AQUEST NÚMERO HA ESTAT REVISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

Royal Sport Bar

Cervantes, 38 i 40

Begudes de marca ~ Servei
acurat ~ Lloc de reunió
dels aimants dels sports

"MADAME X"

Faixes de Cautxulina per
aprimar

Passeig de Gràcia, 127
BARCELONA

Representant a Palamós: Perfumeria
«LA FLORIDA»

S. Plaja Villena

Centre General de Suscripcions

*Venda i subscripció a tota mena de periòdics i
revistes nacionals i estrangeres.*

*Corresponsal de les principals editorials de
Barcelona i Madrid.*

Tintoreria "LOS MIL COLORES"

ANTONI GÜELL

*Tenyits i rentats de tota classe de trajes i vestits i
els seus similars.*

Dols i altres serveis a les sis hores.

DESPATXOS:

Sabateries Vells, 8 i Projeés 31 — GIRONA

Passeig Castelar, 9 — PALAMÓS

TALLERS: Pedret, 7 — GIRONA

No embruta

No engrassa

No tenyeix

Torna als ca-
bells blancs el
seu color natu-
ral sense te-
nyir-los.

Informarà

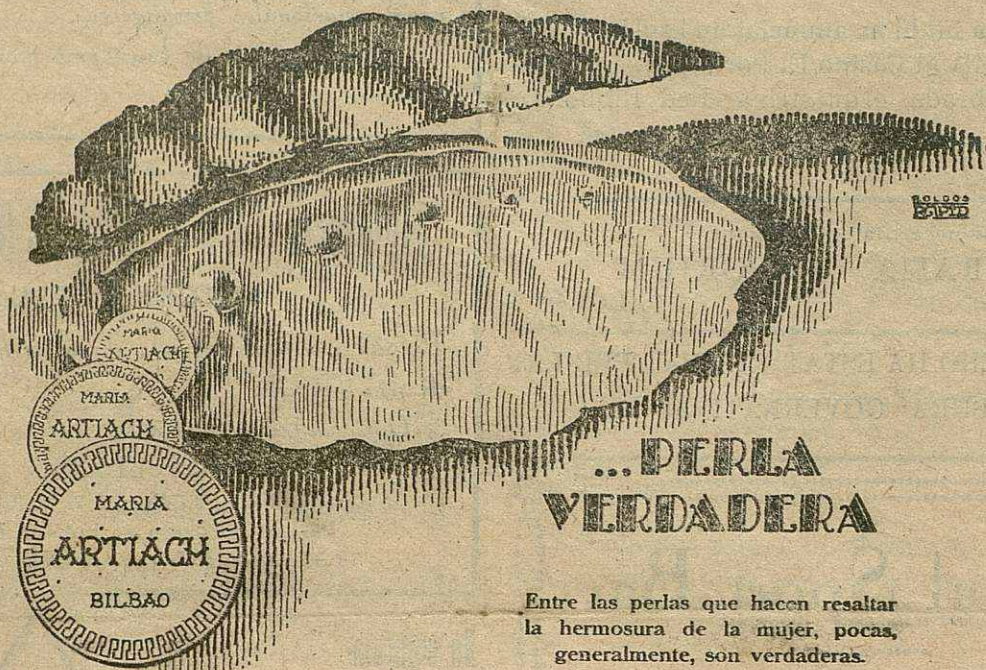
L. PUIG

C. de la Roda
PALAMÓS

TIP. EMPORIUM-PALAMÓS

MARIA ARTIACH...

Entre las perlas que hacen resaltar la hermosura de la mujer, pocas, generalmente, son verdaderas.

¿Cuál es la verdadera, la auténtica Galleta María?

Una galleta María, para ser buena, sólo ha de contener:

mantequilla riquísima

harina de primera calidad

leche pura sin desnatar

azúcar refinado superior

Y su tueste debe ser perfecto

Estos son los componentes de la Galleta María ARTIACH, ricamente tostada

PIDA VD. SIEMPRE GALLETAS

MARIA

Artiach

